

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

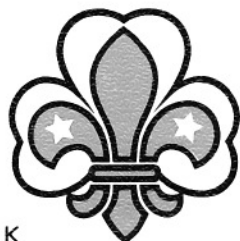
IMPULS

IMPULS

IMPULS

NR. 3 OKTOBER 1979 8. ÅRGANG

SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK



HUSKEDE DU
AT FÅ IMPULS
FRA DIN FORGÆNGER?

REDAKTION: Jørgen Orlien, Weysesvej 3, 9200 Aalborg SV.
tlf. (08) 18 13 67.

EKSPEDITION: Landsgildekantoret, Mikkel Bryggers Gade 1,
1460 København K. tlf. (01) 12 27 02.

OPLAG: 900 eksemplarer.

.....

Udgivet af Sct Georgs Gilderne i Danmark,
Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 København K. tlf. (01) 12 27 02

HVERVEKAMPAGNE

Hvordan bliver vi flere gildebrødre?

De fleste gildeledelser har haft problemet: manglende tilgang. Hvad kan vi gøre ved det? Problemet er også aktuelt nu, for den sidste statistik over gildebrødre pr. 31/12 1978 oplyser, at vi er 8.342 gildebrødre mod 8.373 pr. 30/6 1977. Vi har altså ikke blot et afgangspå problem men også et tilgangspå problem, hvordan kan vi løse det?

Jeg tror ikke, at der findes nogen patentløsning, der automatisk giver en stor tilgang af gildebrødre, men jeg tror, at hvis alle gildeledelser vil gøre en arbejdsindsats, så kan vi blive mange flere gildebrødre.

For at kunne hverve gildebrødre til gildet, er det imidlertid nødvendigt, at alle gildebrødre i gildet føler, at det går godt i gildet, og de er med i et arbejde, som de gerne vil anbefale til andre. En dygtig sælger tror på sit produkt - vi skal også tro på gildeideen -, ellers kan vi ikke sælge den til andre. Vi skal ikke skaffe gildebrødre for enhver pris, og vi skal ikke sælge gildearbejdet, som en repræsentant f.eks. sælger fjernsyn, men vi har brug for noget af den professionelle sælgers entusiasme.

Vi må være klar over, at der i dag er så mange fritidstilbud, så vi skal gøre noget ekstra for at blive bemærket, og vi skal have noget særligt at tilbyde, som andre foreninger ikke har.

Før I går igang med at skaffe nye gildebrødre til jeres gilde, må I derfor skabe klarhed over, hvad I vil med jeres gilde nu og i fremtiden. I må helt klart vide, hvad I kan tilbyde de nye gildebrødre, som I forhåbentligt får ind i gildet. I må ikke skaffe nye gildebrødre ved at tilbyde dem noget, som I ikke kan leve op til, ærlig oplysning betaler sig bedst. Nye gildebrødre, der kun er i gildet en kort tid, før de melder sig ud igen, er ingen anbefaling for gildet, så gildets oplysningsudvalg er væsentligt.

I bør derefter lave en plan over, hvad I vil lave, og I må træffe beslutning omkring løsning af problemer som f.eks.

hvordan får vi kontakt med interesserede?

skal der annonceres i lokalavisen eller ved opslag i Brugs etc.?

skal informationsaftenen være med eller uden gildehal?

Har I fået lyst til at gå igang, så kan I rekvirere en inspirationsmappe om hvervekampagne fra jeres distrikts- eller stadsgilde. Materialet er blevet udarbejdet af en arbejdsgruppe nedsat af landsgildet, og det er gennemgået af fhv. landsgildemester Kaj Korup og provincialmester Paulli Martin, så jeg tror, at I også kan finde nogle ideer i materialet.

HVERVEKAMPAGNE

Anvend materialet, men brug først og fremmest jeres egen fantasi, så det bliver jeres agitation. Materialet er kun beregnet til inspiration, det er ikke en fast køreplan.

Hvis I får nogle gode ideer undervejs, så skriv til udvalget og fortæl om dem, så vi kan få det med i materialet, som let kan blive bedre ved jeres hjælp. - Held og lykke med det!

For arbejdsudvalget, Jørgen Pedersen, Århus Stadsgilde



Tag godt Sigte paa et vanskeligt Arbejde.

TIL – OG AFGANGSSTATISTIK 2. KVARTAL 1979.

Provincial	Tilgang	Afgang	Netto	Medlemstal pr.30/6-79
Under landsgildet		5	-5	60
Nordjylland	30	9	21	1.510
Midtjylland	17	12	5	1.118
Sydjylland	27	10	17	1.487
Fyn	13	18	-5	755
Nord - Nordvestsjælland	29	8	21	1.134
Storkøbenhavn og Bornholm	18	14	4	1.199
Sydsjælland, Lolland-Falster	20	10	10	1.110
	154	86	68	8.373

Udtrykkene til - og afgang dækker udelukkende optagelser og udmeldelser. Overførsler provincialerne imellem er ikke medregnet.

ET HJÆPEARBEJDE

I 1966 fik Sct. Georgs Gildet i Vejle gennem lærerne ved skolen i Holsteinsborg overdraget den opgave at skaffe ca. 30 børn fra Holsteinsborg, plejehjem i Danmark for et skoleår, — og det er fortsat hvert år siden.

Baggrunden er den, at de fleste lærere i Grønland er danske, og da de fleste børn forstår meget lidt dansk, lider undervisningen stærkt under denne mangel på sproglig kontakt. Det er vigtigt, at børnene lærer dansk, da kun få bøger bliver oversat til et sprog som grønlandsk, der kun tales af ca. 50.000 mennesker. Det er absolut ikke meningen, at man vil det grønlandske sprog til livs, men ved siden af dette må børnene kunne dansk, hvis de skal have noget virkeligt ud af skolegangen, for slet ikke at tale om, hvis de senere skal i teknisk skole, handelsskole, gymnasium, navigations-skole, fiskerihøjskole osv.

Nogle få af de dygtigste fra hver by sendes hvert år på statens regning til Danmark for at gå i skole her i et år. Lærerne i Holsteinsborg mente, at alle børnene burde have denne chance, og man mente også, at 10-års alderen (efter 3. klasse) var bedre end det af staten anvendte alderstrin på 13 - 14 år, først og fremmest fordi børnene i den alder ikke så let blev fremmedgjort for deres grønlandske miljø og baggrund, og også fordi plejehjemmenes ansvar lettedes ved, at børnene kom her før puberteten.

Da der ikke kunne påregnes støtte fra det offentlige, måtte forældrene selv betale rejsen. Man havde derfor regnet med, at højst 20 børn ville blive tilmeldt. Der kom ca. 80. Betalingen kunne ordnes i rater over et år. Enkelte kunne ikke betale den dyre rejse, men så lavede lærerne bazarer og skolefester, som gav stort overskud - og så var den klaret.

Tilbage var så spørgsmålet om opholdet i Danmark. En af lærerne havde forbindelse med en kollega på Fyn, som lovede at klare nogle af børnene, og en anden — Palle Breuning — var gildebros i Vejle og overdrog naturligvis sit gilde at klare resten — og dermed kom min kone og jeg ind i billedet og kører nu, med dette arrangement på 12. år. Senere er Skagen som er Holsteinsborgs venskabsby også kommet med.

Det ville være forkert at sige, at der ikke er meget arbejde forbundet med dette arrangement — og det er begrænset, hvad man kan delegeres ud til andre gildebrødre, da det er vigtigt, at plejeforældrene, skolerne, samt myndigheder både her og i Grønland, hver gang forhandler eller korresponderer med de samme få personer, som kender alle problemerne i forbindelse med det enkelte barn. Men vi har trukket alt det vi kunne på vort gilde, fx. ved transportproblemer og ved arrangementet af vor årlige vinterfest for plejehjemmene, som gildet også betaler.

HJÆLPEARBEJDE

Hvert år starter vi med at aktivisere pressen, først den lokale og i nabobyerne, senere i større cirkler, indtil tilstrækkeligt mange har meldt sig. Så kører vi det halve Jylland rundt på vore fridage, besøger alle plejehjem og giver os god tid hvert sted for at danne os et indtryk af ånden i hjemmet, — vi har jo ansvaret for et lille barn, der skal bo der et år. Disse kontakter har været en berigelse for os, og vi har lært, at der findes flere positive mennesker i dag, end man er tilbøjelig til at tro. Folk, der tager et fremmed barn som deres eget i et år, uden andet vederlag end udgifter, ansvar og ulejlighed, er jo ikke dusinmennesker. Hjemmene har været af varierende social standard. Om enkelte af dem kunne man sige, at de strengt taget hverken havde tid, råd eller plads til et plejebarn (det viste sig, at de ikke var de ringeste).

Nogle familier har haft flere børn fra samme grønlandske familie, og en familie har været med hvert år i de 12 år. Enkelte familier har også været på besøg hos børnenes familier i Grønland.

Problemer er der naturligvis hvert år at ordne med hjem, skoler og myndigheder. — men egentlig forbavsende få, når man tager i betragtning, at så små børn sendes til et fremmed land med et andet sprog, en anden tankegang og andre livsvaner. Det er en stor omvæltning, — tænk blot på at børnene aldrig har set et træ, en hest eller en ko, og hundreder andre ting.

Vi har et par gange ledsaget børnene tilbage til Grønland og har derved fået et indtryk af den glæde over arrangementet der er hos forældrene, kommunalbestyrelsen og skolen. For et par år siden overgik ledelsen af arrangementet fra lærerne til forældreforeningen i Holsteinsborg, så vi har hvert år en ledsager til børnenes nedrejse boende hos os et par uger. Det giver anledning til lange drøftelser af plusser og minusser ved foretagendet.

Der sker nemlig noget på undervisningsområdet i denne tid. Hidtil er al undervisning i de første 3 skoleår — undtagen religion og grønlandsk — foregået på dansk. Nu skal al undervisning i de 3 første år foregå på grønlandsk ud fra den betragtning, at nok er dansk nødvendigt, eller i hvert fald ønskeligt som studiesprog, men et fremmedsprog skal først læres, når eleven er fuldt fortrolig med sit modersmål, også grammatisk. Jeg mener den antagelse er rigtig, da man ellers risikerer, at eleven kommer til at svæve mellem to kulturer uden at have fast rod nogen af stederne. Det medfører, at baggrunden for vort arrangement i nogen grad ændres, men det er de grønlandske forældres egen afgørelse. Hvis der ikke skal flere børn herved en skønne dag, må årsagen være, at der ikke mere er behov for det, — og så er alt jo godt. Foreløbig har vi her fra Vejle skaffet plejehjem til ca. 400 børn.

Grønlandere i dag er ofte i en klemt situation. Den materielle side af vor kultur — de ydre livsformer — er blevet virkelighed i Grønland, medens den tankegang og livsholdning, som svarer til de nye ydre former, kun i ringe grad er blevet antaget. Livsvanerne har ikke noget naturligt forhold til den nye levested.

Siden Hans Egede har vi arbejdet på at bryde grønlændernes naturlige livsrytme, en livsform der var udformet gennem årtusinder i nøje overensstemmelse med de livsbetingelser, som naturen gav. Vi har gjort det ud fra de bedste hensigter – og havde vel strengt taget heller ikke noget andet valg.

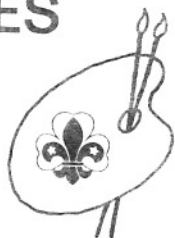
Mange klager over, at grønlænderne er for passive i den udviklingsproces, der sker i dag, men vi må jo huske på, at vi i over to århundreder har optrådt i barnepigens rolle overfor grønlænderne med administration, handelsmonopol o.l. Grønlænderne skulle tage sig af fangererhvervet, alt andet skulle vi nok ordne. Siden 1945 er befolkningstallet mere end fordoblet, bl.a. på grund af tuberkulosebekæmpelsen, men da der ikke er flere sæler og hvaler end før, må en stor del af befolkningen omstilles til andre erhverv.

De må have tid til omstillingen, – vi må have tålmodighed, – og vi må også bede grønlænderne have tålmodighed med os, for hvem siger, at vores måde at anskue tingene på er mere rigtig end deres.

Poul Reinholdt

1. Sct. Georgs Gilde i Vejle.

SCT. GEORGS GILDERNES KUNSTLAUG KØBENHAVN



Hvad er Sct. Georgs Gildernes KUNSTLAUG, København?

Da de københavnske gilder i 1969 købte Gildegården i Vanløse Alle 41, var økonomien så spændt, at der ikke kunne blive råd til udsmykning på væggene i lokalerne. Imidlertid havde Ebbe Gerzymisch fra 18. gilde nogle gode forbindelser, hvor vi i kortere eller længere perioder kunne låne malerier, litografier m.m. Dette kunne imidlertid ikke fortsætte, for de mennesker, der lånte os disse ting, regnede også med, at der ville blive solgt noget - men det gjorde der ikke, og det begyndte at knibe med udsmykningen.

En dag i efteråret 1971 foreslog Ebbe så, at man skulle lave en kunstforening. Medlemmerne skulle betale kr. 25,- pro persona pr. år, og for disse penge skulle vi købe kunst af de kunstnere, vi kunne låne billeder af.

AKTIVITET

Ideen blev godt modtaget i 18. gilde, og den 8. september 1971 havde vi det første stiftende møde, hvor vi fik lavet nogle love. Disse love blev vedtaget på det første laugsting i februar 1972.

Meningen med det hele skulle være at støtte ukendte kunstnere, der ikke kunne få udstillet deres ting andre steder, samtidig skulle det også give lidt overskud til Gildegården. Det blev klaret på den måde, at de kunstnere, der udstillede, skulle betale 20% til Gildegården, hvis de fik solgt noget, ellers intet. De ting, Kunstlauget købte, skulle bortloddet en gang om året mellem medlemmerne.

Vi syntes, ideen var alt for god til kun at omfatte 18. gilde, så vi skyndte os at udsende meddelelser til de andre københavnske gilder, og allerede ved det første laugsting i 1972 var der 34 medlemmer, i 1973 67 medlemmer og i 1978 var vi 150 medlemmer.

Vi har i årenes løb haft mange forskellige kunstnere til at udstille - ikke altid med lige stor succes, men der skal jo være lidt for enhver smag.

Mange af kunstnerne har også fået solgt noget, og det har i de forløbne år også givet et pænt overskud til Gildegården.

Kunstlauget blev i 1974 medlem af FSK (Foreningen af samarbejdende Kunstforeninger). Baggrunden var den, at vi selv havde forsøgt at lave nogle arrangementer med besøg på forskellige kunstmuseer, men det var ikke rigtig blevet nogen succes, og det gav underskud hver gang. Vi fik fra laugstinget opbakning til at melde os ind i FSK. Her kunne man tilbyde mange flere arrangementer i form af museumsbesøg, både i ind- og udland. F.eks. var mange af Kunstlaugets medlemmer med på rejser til Rusland, Holland og Vesttyskland. Vore medlemmer deltog ivrigt i alle FSK's arrangementer, men efterhånden som FSK voksede begyndte det at knibe med informationerne herfra. Vi fik alt for sent besked om, hvad der skulle foregå, så det endte med, at vore medlemmer altid kom for sent med deres tilmeldinger. Der var allerede optaget, inden vi kunne få tilbuddene ud. Vi forsøgte at få rettet på dette, men det kunne åbenbart ikke lade sig gøre, så det endte med, at vi meldte os ud igen. I stedet er Kunstlauget fra starten af 1979 blevet medlem af foreningen »Louisianas Venner«, og det håber vi, at vi får mere glæde af.

Imidlertid er det ikke sådan, at bestyrelsen i Kunstlauget sidder med hænderne i skødet. Der skal skiftes udstillinger ind imellem, der skal hentes og bringes billeder og to gange om året står bestyrelsen for et arrangement. Det ene ligger altid omkring 1. juni. Her tager vi en tur til "Hejrehuset", der ligger i St. Lyngby oppe ved Arresø. Her vandrer vi en tur i skoven og lytter til nattergale, besøger en hejrekoloni og ser på malerier i den gamle lade, der er lavet om til galleri. De der har lyst kan købe sig en kop kaffe/the med hjemmebagt til. Det andet arrangement, der er blevet Kunstlaugets største trækplaster, skyldes igen Ebbe Gerzymisch. I 1973 foreslog Ebbe, at vi skulle lave karneval, og selv om vi andre var meget betænkelige,

sparkede Ebbe så meget, at vi gik igang. Det blev alle tiders fest, hvor alle deltagerne kom udklædte. Det første år måtte vi omtrent trække de fleste i ørerne for at få dem med, men allerede året efter, var der udsolgt ganske kort efter, at indbydelserne var sendt ud, og sådan har det været siden. Denne fest holdes altid den første fredag i februar, og salen i vor Gildegård er pyntet festligt med bl.a. 5-600 balloner. Vi har en gas- og vandmester i bestyrelsen, og han har konstrueret et rør til støvsugeren, så det går forholdsvis smertefrit med at puste ballonerne op. Overskuddet fra disse karneval bliver brugt til driften af Kunstlauget samt til indkøb af kunst. Det er en gylden regel, at når årsregnskabet afsluttes, er der ingen penge i kassen. De er alle brugt til drift, indkøb og tilskud til Gildegården.

Som tidligere nævnt bliver den indkøbte kunst bortloddet blandt medlemmer en gang årligt. Det foregår på den måde, at man for hvert år man har været medlem, deltager med 1 lod op til 5 stk. Dette bliver man ved med, indtil man har vundet. Når man har vundet udgår man af lodtrækningen det efterfølgende år, og begynder derefter forfra med 1 lod. De medlemmer der vinder og som er til stede ved laugstinget, får selv lov at vælge, hvad de vil have. Er en vinder ikke til stede, vælger bestyrelsen den til enhver tid dyreste ting, der er tilbage. Dette system har fungeret udmærket i alle årene.

Vort største håb i Kunstlauget er, at samtlige gildebrødre samt georginer og -gasser i København vil ende med at være medlem af Kunstlauget, så vi får flere penge at arbejde med og derved kan få kontakt med flere kunstnere. Nå - men Rom blev jo ikke bygget på en dag.

På Kunstlaugets vegne, Birthe Søborg, sekretær,
18. Sct. Georgs Gilde i København

KLIP FRA GILDEBLADE

Fra HEROLDEN, Sct. Georgs Gilderne i Århus, nr. 2, februar 1978.

Der kommer en ny kammerat i vor forening

Han eller hun kanter sig forsigtigt ind gennem døren med en undrende og forventningsfuld mine.

Tør man vove sig ind? Forfærdeligt, som det føles svært! Kendte man endda bare nogle derinde!

Hvad gør du så? Står du i et hjørne sammen med de andre og ser lidt granskende og nysgerrigt på den nye, som står der og føler sig inderligt overflødig?

GILDEBLADE

eller

farer du frem med din fineste grimasse, ryster hånd og taler om, at du hedder Karl eller Karla og siger: HEJ og hjerteligt velkommen?

Det er på DIG, det beror, om vi bliver flere og flere eller færre og færre!



Fra NØGLEN, Sct. Georgs Gilderne i Næstved, nr. 9, november 1978

LIDT OM PÅKLÆDNING

Da der blandt nogle yngre gildebødre synes at herske en tvivl om hvilken påklædning man møder i til gildehaller, er det måske på sin plads her at behandle dette emne.

Lad os straks slå fast, at vi har ingen nedfældede love om dette, så påklædningen må være tvangfri - men - da gildehallen bør stå for os som noget højtideligt, møder man vel ikke op i shorts og panamahat, for nu at vade ned i den ene grøft.

På den anden side er det helt store skrud for damerne og kjole og hvidt for mændene heller ikke nødvendigt. Vi ældre gildebødre, som blev optaget i en tid, hvor der endnu var noget, der hed traditioner, har aldrig set noget problem i påklædningen, dengang mødte man altid i smoking eller mørkt tøj, og det gør vi stadig.

Oprindeligt var gildebødrene iført et farvet skærf, en farve for væbnere og en anden for riddere, det har vist været festligt at se, men sådan noget forsvinder også med udviklingen, og det kan der jo siges for og imod.

Da en gildehal forberedes af ledelsen og specielt af gildemesteren, som jo lægger et særligt arbejde i den, må vi andre da respektere dette arbejde, samtidig med, at vi, ved vor påklædning, hæver gildehallen til noget særligt, hvad der jo også er meningen med den.

Allerede ved sin omklædning bereder man sig til denne særlige stund, og derfor møder man kun i sit daglige tøj, hvis det ikke kan undgås.

Altså, hvis man efterlyser retningslinier for påklædning, så mød op i pænt tøj til "almindelige" haller og i lang kjole, smoking eller mørkt tøj til festlige lejligheder, såsom optagelser, Sct. Georgsaften o.a. For gildebødre, som også er aktive spejderledere, er der jo også mulighed for at møde i uniform.

Helge W. Mikkelsen, 2. Sct. Georgs Gilde i Næstved

Fra BUDSTIKKEN, Sct. Georgs Gildet i Bagsværd, nr. 3, marts 1979

APROPOS GILDENÅL ELLER IKKE -

nu skal du høre:

Går du med gildenål?

Der er glædeligt mange indenfor vor bevægelse, som altid bærer vort smukke gildemærke, men kedeligt er det, at det ikke er alle.

Hvad grunden er til, at der er gildebrødre, som ikke bærer gildenål eller ikke bærer den altid, vil jeg lade dem tænke lidt over selv, - det kan sikkert være sundt!

Men hvad betyder gildenålen da, for de der går med den? - Det er en hjælp både i den ene og anden retning, og de gildebrødre der altid går med gildenål vil kunne give dig mange eksempler på, hvordan det har hjulpet dem både i den ene og den anden situation, og hvorledes de gennem gildenålen er kommet i samtale med og forbindelse med mange mennesker.

Betyder det intet for dig at være gildebror, er det måske rigtigst ikke at gå med gildenål, men bedre var det, om denne sag blev ændret, så det fik betydning for dig. - Og så burde vi ære vor bevægelses mærke, så det var udelukket, at man nu og da så det i selskab med nogle mere eller mindre ligegyldige banan- og automobilmærker.

Enhver gildebror, som ser en anden gildebror gå med vor gildenål i det "selskab", bør fortælle ham, at det kan han ikke være bekendt.

At bære gildenål stiller også krav til een om at være gildebror altid, og det kan også være een til hjælp til at optræde en gildebror værdigt, så måske spørgsmålet om at være gildebror eller ikke gildebror alligevel har en hel del at gøre med at bære gildenål eller ikke bære den. Sørg derfor altid selv for at bære din gildenål og lad os opmuntre vore gildebrødre til at gøre det samme. Vi vil gå fremtiden i møde med denne opfordring til alle gildebrødre: frem med gildenålen!

Har du lugtet luntet?

Ovenstående har jeg ærligt og redeligt hugget fra VÆBNEREN årgang 1938, og udbyttet K.F.U.M.'s civil-nål med gildenål, spejder med gildebror og korps med bevægelse. Iøvrigt er der nok nogle blandt os, der læste det pågældende indlæg dengang.

Det er iøvrigt morsomt at læse i disse, efterhånden gamle spejderblade og -bøger. Det er forbløffende, hvor tingene gentager sig selv. Mødeprocenter - råb om indlæg til bladet - ledelsesproblemer - økonomi - o.s.v.

Leif Lindholm Nielsen, Sct. Georgs Gildet i Bagsværd

Fra BUDSTIKKEN, Sct. Georgs Gildet i Bagsværd, nr. 5, maj 1979

DEN LILLE NÅL MED DEN STORE VIRKNING

Efter at have læst Leif Lindholms indlæg i Budstikken fra marts, får jeg lyst til at fortælle om en oplevelse her i Bonn eller rettere sagt Düsseldorf. Vi skulle til en messe i Düsseldorf, hvor der var seks danske udstillere, vi skulle besøge. Det første jeg gjorde, når vi kom til en stand, var at se efter, om der var nogen af dem, som havde gildenål på. Da jeg ingen forpligtelser havde, kunne jeg jo koncentrere mig om det, men det var der ingen, der havde. Ved den sidste stand vi kom til, stod der en kunde, han så lidt på Børge, rakte venstre hånd frem og sagde: Vagn fra 3. Slagelse, hvem er du? Jeg behøver ikke at fortælle, at vi tilbragte en hyggelig stund sammen.

Da vi kørte hjem, var vi rørende enige om, at det havde været en dejlig dag. Alle danskerne havde taget ualmindeligt pænt imod os, men prikken over i'et var, at vi havde mødt en ven, et familiemedlem, der blev solskin i hallerne. Ikke mindre rart var det at høre, da jeg var hjemme til landsgilderrådsmøde i marts, at han havde givet udtryk for nøjagtig de samme tanker om vort møde, som vi havde lagt for dagen.

Selvfølgelig virker det måske altid stærkere på en, når det er i udlandet, det sker, man kan dog også godt opleve det hjemme mange gange, det har jeg da selv prøvet, og det er en dejlig fornemmelse, at i stedet for at stå over for en fremmed, står man over for en ven, det luner. Min konklusion af den oplevelse bliver, at vi kan skabe glæde for andre og for os selv ved at bære vor gildenål. Bær den altid, og bær den med ære.

Mange venlige hilsener til alle, Ulla Melander, provincialmester, p.t. Bonn



Fra KILDEN, Sct. Georgs Gilderne i Roskilde, nr. 6, juni-juli 1979.

GILDENÅLEN!

Sommeren står for døren, vi ser hen mod varme sommerdage ved stranden, ferierejser under fremmede himmelstrøg o.s.v.

Nu kan vi snart ikke vente længere - nu skal vi snart slappe af.

Hvad enten ferien nu skal holdes inden eller uden for landets grænser, så husk de

ord, der bliver sagt, når den nye gildebror får overrakt gildenålen: "Bær den, bær den med ære".

Som gildebrødre har vi venner i det meste af verden - ganske vist kender vi endnu ikke de fleste af dem. Men de kender gildetegnet.

Gildetegnet er internationalt. Det kan åbne døre for nye oplevelser og være nøglen til bekendtskaber, vi ellers aldrig ville have fået.

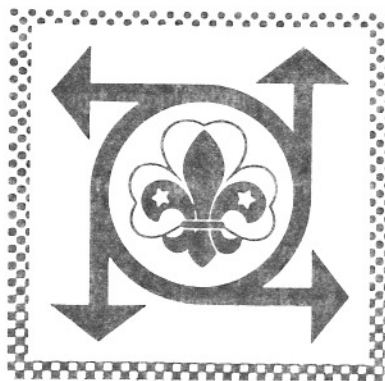
Gildenålen er vores visitkort, der fortæller, at bæreren er en person, der er åben og modtagelig for nye impulser, en person, der forstår at værdsætte og - ved given lejlighed - gengælde gæstfrihed, en person, der har en grundindstilling, der er fælles for gildebrødre verden over.

Gildenålen fortæller, at vi er medlemmer af en verdensorganisation af gamle spejdere: IFOFSAG.

BÆR DEN – BÆR DEN MED ÆRE!

God ferie.

Jørgen Gybel, GM i 2. Sct. Georgs Gilde i Roskilde



Fra GILDEKONTAKT, Sct. Georgs Gilderne på Fyn, nr. 3 marts 1978.

En forespørgsel: Skal nål og svende- og væbnerbreve tilbageleveres ved en evt. ud-meldelse? Nå! Landsgildet har ingen direktiver. Breve: Nej, det er den pågældendes ejendom.

SPEJDERKONTAKT



Hvordan får man kontakt med spejderne?

Mener de, at vi gamle gubber kan bruges til noget?

Amagergilderne, d.v.s. 3. København (Dragør), 8. København (Sundby) og 16. København (Kastrup) har foruden fælles blad også flere fælles aktiviteter bl.a. fælles kontakt med spejderne fra alle 3 korps i vort område. Foruden at arrangere de traditionelle "troideløb" og "økseløb" har vi to faste møder årligt, nemlig et program-møde med DC'erne og deres assistenter i oktober og et møde for alle lederne i marts.

På programmødet er der frit slag med deres kritik af de afholdte løb (kritikken bliver mindre og mindre som årene går - vi må åbenbart have fundet melodien efterhånden!!) og så efterlyser vi bl.a. ideer fra lederne om »Tema« for marts-mødet. Et år så de en grønlandsfilm optaget af en gildebror, som havde arbejdet deroppe - men en særlig grønlandsfilm, for man så ikke een grønlænder på hele filmen, men hvordan dagen og året forløb på Mestersvigstationen. Et år arrangerede vi træskobal og i år har vi efter ønske afholdt en gildehal: de har hørt så meget om det men aldrig overværet en

De 3 gildemestre sad i højsædet og efter flagsangen skiftedes de 3 GM til at fortælle om gildets historie, lov og løfte, gildets daglige arbejde med at hjælpe andre og opdelingen i grupper, der jo svarer til patruljeopdelingen.

Ved eftergildehallen blev der serveret et par sandwiches og så informerede et medlem af spejderkontaktfonden om ledernes muligheder for at få del i fondens midler til deres afdelinger, efter hvilke kriterier man bevilger penge og på hvilken måde man skal udforme ansøgninger.

Efter dette fik spejderne lov til at "skyde på pianisten" både m.h.t. spejderkontaktfonden og den gildehal, de havde overværet.

Det fremgik af spørgsmålene at gildehallen havde gjort indtryk på lederne og vi havde haft held til at anskueliggøre den åbenhed i gildearbejdet, vi ønskede at give udtryk for. Vi oplyste fra starten at dette møde bestemt ikke måtte ses som en hverve-kampagne, da deres vigtigste opgave var det aktive arbejde indenfor korpserne.

Det bedste ved disse møder er vel nok, at de 3 korps kan sætte sig sammen bagefter og bare snakke og udveksle erfaringer, det har de normalt hverken tid eller lejlighed til i deres daglige virke med "ungerne", og det er efter vor mening en god ting, at gildet kan være medvirkende til en følelse af fællesskab på tværs af korpserne.

GILDE-SPEJDERKONTAKT

Af andre aktiviteter hvor vi har haft en finger med i spillet kan nævnes:

Nødhjælpspost → kro med kaffe og æbleskiver ved en propagandalejr i Dragør SPEJD MED OS hvor overskuddet gik til spejderne.

Cykelløbet AMAGER RUNDT med 2 poster hvor vi udskænkede sodavand til alle i spejderuniform.

Sommerlejr med hospital, slikbod og bustur.

Flytning af spejderhus.

Spejderne ved efterhånden at de altid kan bede om hjælp hos gildebrødrene og at vi vil gøre vort bedste for at stå dem bi.

Ja, det var så lidt om vores måde at drive spejderkontakt, vi håber at dette har givet inspiration til andre gilder om deres fremtidige spejderkontaktarbejde.

Med gildehilsen fra

»AMAGERGILDERNE»

Inge-Merete Blom

Biju, 16. Sct. Georgs Gilde i København

GILDEKONTAKT



Hvordan får man kontakt med gilderne?

Sct. Georgs Gilderne på Amager startede for 7 - 8 år siden en spejderkontaktgruppe, som specielt skulle sørge for, at kontakten mellem gilderne og de tre spejderkorps ikke svigtede. I disse år har gilderne samlet divisionsledelserne fra Dragør og Tårnby en gang om året til planlægning af arrangementer, samt til kritik af sidste års aktiviteter, der fast har bestået af Trolde løb for ulve/mejser/smutter, økseløb for spejdere og 2 årlige møder for lederne med foredrag, diskussioner og hygge.

Desuden har gilderne hjulpet lederne i mange situationer:

Sørget for cafeteria ved PR-veekend, sendt en sygeplejerske med på divisionsommerlejr, arrangeret bustur til samme lejr, leveret halm til julebukke, stået i køkken og serveret til jubilæumsfest og mange andre ting.

Fornylig arrangerede gilderne en gildehal, hvortil lederne inviteredes. Mange af lederne vidste ikke, hvad en gildehal er, så det var ret interessant at høre, hvordan det foregår. Vi fik fortalt lidt om gildernes historie, formål og arbejde. Efter gildehallen fortalte spejderkontaktfondens kasserer om de tilskudsmuligheder, der var fra spejderkontaktfonden, og vi fik lejlighed til at stille spørgsmål både om fondens midler og om »vores» gilder.

AKTIVITET

Vi har før haft møder, hvor gilderne fortalte om sig selv, og har hver gang af andre gilder og ledere fået at vide, at det var fordi man prøvede at hverve nye medlemmer, til Sct. Georgsgilderne.

Den indstilling kan jeg som leder ikke forstå, idet vi jo netop så ofte har trukket på gildernes arbejdskraft, og mere føler, de prøver at hjælpe, end prøver at hverve.

Det bedste bevis på dette er vist, at vi netop har fået en ny tropleder til en gruppe med stor ledermangel, idet en gildebror har påtaget sig arbejdet. Jeg håber derfor, at mange flere af vore ledere vil træde ind i gildebevægelsen i de år, de er under uddannelse, eller af andre grunde ikke mener, de har tid til et lederjob, så vi senere kan få fat i dem igen, når lysten atter melder sig, da vi ellers mister mange af vore ledere.

Med spejderhilsen
Mette Smith-Pedersen,
Richard Løvehjerte Gruppe
Amagerland division, Det danske Spejderkorps.

EN AKTIVITET



Det internationale Børneår - det er jo i år.

Primo januar blev alle registrerede foreninger i Birkerød Kommune tilskrevet om et samarbejde med en nedsat arbejdsgruppe nedsat af Birkerød Byråd.

Formålet med ovennævnte skrivelse, samt et oplæg var et samarbejde om aktiviteterne i det kommende år.

Der var indkaldt til 15 møder med 4 - 5 foreninger ved hvert møde, med indkaldelsen var ligeledes et programudkast.

Efter samtalerunderne blev der så udarbejdet et endeligt program, som blev udsendt til alle offentlige institutioner, plakatoophæng, pressemeddelelser o.s.v.

Program om aktiviteten blev udsendt af 2 gange, den første februar-april - og den næste dækkede resten af kalenderåret.

Af aktiviteter kan nævnes: spil-sammen-uge, åbent hus i en af ungdomsklubberne, biblioteket viser film om børns vilkår, og en række andre aktiviteter som følger:

En af de lokale kunstnere vil i samarbejde med skolernes formningslærer lave en bog med børns tegninger,

børnehaverne vil deltage i bemaling af spånplader, der udstilles i gågaden, debataf-tener om børn og trafik, åbent hus på brandstationen, rensningsanlæg og vandværk.

Man besøger hinandens skoler - forskellige arbejdspladser og hjem. Børn besøger pensionister. Desuden diverse udstillinger, marcher, koncerter og foredragsrækker.

Alt dette skulle så slutte med en stor juletræsfest for alle børn i Birkerød.

Birkerød Gildet var inviteret til møde med bl.a. KFUK - FDF - FPF og Røde Kors.

Kommunens oplæg til Gildet og spejderne var: Lejrskoler, (besøg af og hos andre spejdere).

Ideen blev modtaget i en positiv ånd, men for spejdernes vedkommende mente man ikke, at det enkelte korps kunne love noget, man mente, at forslaget skulle køre i Fællesudvalgets regi.

For Gildets vedkommende kunne vi love, at såfremt der kom noget op at stå, ville vi være spejderne behjælpelig.

Desuden havde Birkerød Gildet et forslag med til mødet der gik ud på at få en naturskole i Rude skov i samarbejde med andre omegns-kommuner.

Da dette projekt er så stort blev forslaget overgivet til skoleudvalgsformanden, der så ville fremlægge det i skoleudvalget. Jeg kunne i det skriftlige forslag henvise til 6 naturskoler, der fungerer p.t.

Jeg har senere modtaget en skrivelse fra Skole- og fritidsforvaltningen i Birkerød, der i korthed går ud på at man tidligere har forsøgt at etablere en naturskole, (det-te var i 1974), men at man da gerne på grund af Gildets forespørgsel vil rette en fornyet henvendelse til Miljøministeriet.

Her står så sagen i øjeblikket. Jeg har informeret samtlige Gildemestre i Distriktet og disse har fået kopi af forslaget, for også ad denne vej at få gjort noget positivt.

Dette var en lille historie om, hvordan vi her i Birkerød prøver at leve op til børne-året på lokalt plan.

Desuden er der opsat indsamlingsbøsser på alle offentlige kontorer - banker - for-retninger - børnehaver og skoler til fordel for Jerusalem Crippled Children's Centre.

Dette er et hospital for palæstinensiske børn i Jerusalem der de sidste 15 år er ble-vet støttet af Folkekirkens Nødhjælp. Indsamlingen i Birkerød skal være med til at sikre at Folkekirkens Nødhjælp kan fortsætte og eventuelt øge sin støtte i 1980.

Jette Schlosser, Sct. Georgs Gildet i Birkerød

LEDELSESTEKNISKE KURSER

FÆRDIGPAKKEDE LEDELSESTEKNISKE KURSER

Til udvikling af færdigpakkeede ledelsestekniske kurser er der under KSU nedsat en arbejdsgruppe, bestående af

Hans-Erik Harboe, Odder (KSU)
Kirsten Hector, Frederikshavn
Hans Kurt Rasmussen, Frederikssund
Bill G. Thomsen, Farum

Formålet med Sct. Georgs Gildernes ledelsestekniske kurser er at gildeledelsesmedlemmer får kendskab til ledelsestekniske problemer samt løsning af dem. Kurserne kan afholdes af provincialer eller distrikts-/stadsgilder, og ledes af en på lokalt plan udpeget kursusleder.

Det valgte kursusmateriale, som lånes i 3 - 4 mdr. fra gildekontoret, kan bruges direkte, som det foreligger, det kan opfattes alene som inspiration, eller der kan - og må - "plukkes" i det efter ønske.

Hvert kursusmateriale indeholder:

Komplet instruktørvejledning inkl. forslag til program, invitationsbrev, opfølgingsbrev og plancher

Artikler til udsendelse med opfølgingsbrevet før mødet

Manuskript til foredrag o.lign.

Oplæg og opgavesæt til gruppearbejder.

Med henblik på størst mulig fleksibilitet opbygges kurserne i moduler af 3 og 6 timers varighed ekskl. pauser. Modulerne på 6 timer kan deles, således at man kan vælge om man vil afholde dem på en dag - lørdag eller søndag - eller to aftener. I de fleste tilfælde vil en dag dog være anbefalelsesværdigt.

Et modul er på nuværende tidspunkt helt færdigt, prøvekørt og godkendt af Landsgilderådet.

Formålet med dette modul

LEDELSESMETODER

er at give deltagerne kendskab til forskellige styringsformer, samt disses anvendelsesmuligheder i gilderne. Endvidere vurderes forskellige ledelsesformer i forbindelse med planlægning af gildeledelsens arbejde.

Yderligere tre moduler er færdiglavet og trykt klar til udlån. De ligger på nuværende tidspunkt til godkendelse hos Landsgilderådet.

Formålet med disse moduler er som følger:

GRUPPEN I GILDET

at give deltagerne indsigt i, hvordan forskellige grupper fungerer. Endvidere at anvende denne viden i forbindelse med formulering af gruppers opgaver, gruppers sammensætning samt at få gruppearbejdet til at indgå som en del af gildets helhed.

GILDEHALLER

at give deltagerne forståelse for de muligheder, der findes for at variere gildehallens form og indhold samt hjælpe dem i deres bestræbelser på at gøre den bedst mulig.

GILDEMØDE OG EFTERGILDEHAL

at give deltagerne forståelse for det forskelligartede indhold, der bør være i henholdsvis en eftergildehal og et gildemøde.

Alle de hidtil nævnte moduler er planlagt til at vare effektivt 6 timer.

Følgende moduler er planlagt udarbejdet i løbet af 1980:

GILDETS BUDGET OG REGNSKAB
TILRETTELÆGGELSE AF GILDETING
GILDELEDELSENS ANSVAR OG BEFØJELSER
DISKUSSIONS- OG MØDELEDELSESTEKNIK
TALETEKNIK

Efter evt. behov og ønske kan andre moduler udvikles.

Arbejdsgruppen håber, mange gildeledelsesmedlemmer må få gavn af at deltage i kurser tilrettelagt efter de udarbejdede moduler.

På arbejdsgruppens vegne, Kirsten Hector, sept. 1979

FRA HIMLEN ER DU FALDET

DANNEBROG, der er alle danskes samlingsmærke, er symbol på vort folk og vort land. Dets farver er renhedens hvide og kærlighedens røde, og korset fører tanken hen på vor gamle kirke.

Det skal minde os om, at selv om vi som gildebrødre er medlemmer af en international bevægelse, skal vi først og fremmest virke til bedste for vort land og vort folk.

Således står der i "Håndbog om Gildehaller" under "vore symboler" øverst side 3-2-3.

Dannebrog vort nationale symbol - vort samlingsmærke - bliver brugt til hverdag og ved højtider i forbindelse med sorg og glæde, men i nogle tilfælde bliver det brugt tankeløst eller sjusket. Vi danske kan godt lide at være uformelle, men formløshed går ikke godt sammen med brug af symboler. Dannebrog er noget mere end et stykke forarbejdet stof.

Dannebrog er et mere end trekvart årtusinde gammel flag.

Det ældste danske flag man kender er ravnefanen, en rød dug med Odins hellige ravn broderet i sort. Dette mærke var gennem hele vikingetiden danskernes kendingsmærke i krig. Ravnefanen kaldtes Danebroge d.v.s. dannerne broge (klæde, mærke). Skrivemåden har ændret sig således, at Danebroge efterhånden er blevet til Dannebrog.

Efter kristendommens indførelse måtte raven naturligt vige for korset. Det hvide kors på den røde dug dukkede op i begyndelsen af 1200-tallet som korsfarerbanner i forbindelse med flere danske forsøg på at erobre det hedenske Estland. Det er sandsynligt, at et sådan flag allerede har været med i slaget ved Felin i 1208 som biskop Anders Sunesøns kirkelige mærke.

En dansk historiker, franciskanermunken Peder Olsen skrev i begyndelsen af 1500-tallet om slaget ved Felin, at den danske hær næsten var slået - "så samlede biskop Anders Sunesøn det lavere præsteskab om sig på en nærliggende høj og de bad højlydt og ydmygt om Guds hjælp - da opnåede de den nåde, at de straks modtog et flag, som faldt ned fra himlen - tegnet med et hvidt kors på en rød ulden dug - og en stemme i luften forkyndte, at når det blev løftet i vejret, skulle de visselig vinde en fuldstændig sejr hvilket også skete". For biskop Anders Sunesøn løftede flaget i vejret og straks gik det bedre for danskerne, men da han blev træt og lod flaget synke gik det dårligt for danskerne, så de forsamlede præster holdt hans arme med flaget i vejret, til danskerne havde sejret. Dette skulle altså være sket i 1208.

En anden historie er den, at kong Valdemar Sejr (1170-1241) i 1218 havde besluttet at fuldføre erobringen af Estland, for esterne skulle med vold og magt kristnes. Han samlede en stor flåde og landsatte i forsommeren 1219 sin hær ved borgen Lyndanese, som han uden vanskelighed erobrede. En del lokale stammehøvdinge underkastede sig og lod sig døbe. Efter dåben sendte kong Valdemar dem hjem med gaver, men tre dage senere vendte de "omvendte" tilbage med en stor hær og overfaldt danskernes lejr. Kampen blev meget hård, men det lykkedes for kong Valdemar - trods svære tab - at holde stand, indtil hovedstyrken nåede frem fra skibene. Sejren blev vundet 15. juni 1219, og den folkelige overlevering har siden sat Dannebrogts tilsynekomst i forbindelse med dette slag, Volmer (Valdemar) slaget, og det betragtes som en kendsgerning, at Dannebrog den 15. juni 1219 var det nationale kendingsmærke, ligesom det betragtes som sandsynligt, at kong Valdemar - efter datidens skik i kampens afgørende fase - har ladet fanen føre ind i slaget for at opmuntre sine folk til en sidste kraftanstrengelse.

Siden da har kongehuset anvendt Dannebrog som Danmarks symbol, idet det skal bemærkes, at den historiske kendsgerning er den, at Dannebrog først dukker op igen under Dronning Margrete d. I (1353-1412), Erik af Pommeren (1382-1459) i hvis unionskongesegi, der fandtes et lille Dannebrog. Fra deres tid kendes også et stort flag, hvis dug var delt i et hvidt kors i 4 felter med kongens (Erik af Pommeren) våbenmærke. Dette hang indtil 2. verdenskrig (da det blev ødelagt) i Marienkirche i Lübeck.

Selve Estlandflaget - det der faldt ned fra himlen - erobrede ditmarskerne år 1500 fra kong Hans (1455-1513), men det blev tilbageerobret 1559 af Kong Frederik d. III (1534-1588) - endnu inden han blev konge (1559) - og det blev opbevaret i Slesvig Domkirke, hvor det gik til grunde omkring 1660.

Under Christian d. IV (1577-1648) blev Dannebrog det nationale mærke for skibe, ligesom det blev anbragt i regimentfanernes hjørne. 1842 blev det hærens officielle flag.

Dannebrog har i de forløbne århundreder haft forskellige udformninger, fra Christian d. IV's tid som splitflag, og det var kun kongen og orlogsflådens skibe, der måtte anvende det, mens borgerne i almindelighed ikke måtte flage.

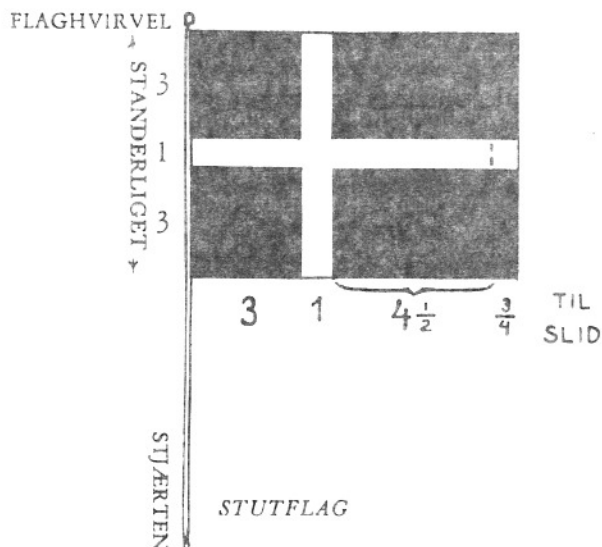
Først i 1800-tallet, da borgerne med voksende styrke blev sig sin danskhed bevidst, blev der nedsat en kommission under ledelse af den berømte jurist og statsmand Anders Sandøe Ørsted (1778-1860). Han gik ind for forslaget om, at alle landets borgere skulle have lov til at flage, men kong Frederik d. VI (1768-1839) sagde nej, og ved et cirkulære af 7. januar 1834 indskærpedes forbudet mod flagning.

Den nationale begejstring, der fyldte borgerne i de berømte martsdage i 1848 - kong Frederik d. VII's (1808-1863) afkald på enevældsværdigheden, indførelsen af

SYMBOL

nationalliberalismen og Danmark til Ejderen - skyllede så at sige alle cirkulære forbud til side, og gennem krigsårene 1848-1850 hilste flagsmykkede byer vore soldater. Først ifølge en forordning af 7. juli 1854 blev brugen af vort nationale symbol flaget tilladt for alle danske. En tilladelse, som vi idag betragter som noget helt naturligt, men som altså en tid kun har været tilladt kongen, flåden og hæren.

En forordning af 11. juli 1748 om handelsskibes flag siger, at flaget skal være "rødt med hvidt kors uden split; og når flagets bredde ved stangen sættes som basis og grund for proportionen, skal det hvide kors eller kryds være $1/7$ af flagets bredde ved stangen, de tvende agterste røde kvadrater være lige firkanter og de forreste røde kvadrater være $6/4$ af de agterste firkanter".



Flagfabrikker fremstiller meget ofte flag, der er længere end de officielle mål, et såkaldt slidstykke, der almindeligvis svarer til $3/4$ af korsets bredde. Dette for at flaget ved dets uundgåelige slid efter nogen tids brug ikke skal komme under de korrekte mål. Enhver, der anskaffer sig et flag, skal sikre sig, at proportionerne er rigtige.

Splitflaget, der har lidt andre proportioner og hovedsageligt er forbeholdt kongen, statslige myndigheder og institutioner - almindelige borgere må ikke flage med det - forbigås her i tavshed.

Til et flag hører også en flagstang. Denne bør være forsynet med en flagknop og må aldrig være kulørt, stribet endsige flerfarvet, altså kun hvidmalet eller behandlet som mast (naturfarvet, lakeret).

Flagstang og flag skal stå til hinanden, hvilket i praksis vil sige, at flagets bredde (standerliget) skal være 1/5 af den fritstående flagstangs højde. Der kan dog dispenseres fra dette, hvis flagstangen er anbragt på en høj eller en bygning, men det vil være et skøn i hvert enkelt tilfælde, om standerliget skal være større.

En vimpels længde bør være ca. halvdelen af flagstangens højde. Hvis man bruger vimpel bør den være hejst dag og nat og kun hales ned, når flaget skal hejses.

Efterse hyppigt om line og trisse er i orden, det er pinligt med en mislykket flaghejsning.

Hejs aldrig et iturevet, snavset eller falmet flag. Husk vort flag er et symbol, som der skal vises respekt.

Med hensyn til tidspunkter for, hvornår flaget skal hejses og nedhales står dette i enhver almanak/kalender, men en gylden regel er, at det hejses kl. 08.00 eller - hvis solen står op efter dette tidspunkt - ved solopgang, ligesom det altid skal nedhales ved solnedgang. Flaget må aldrig være hejst efter solnedgang med mindre det ved festlige lejligheder er belyst.

Løvrigt med hensyn til tidspunkter for flagning gives der bl.a. gennem dagspressen besked om de officielle flagdage, og på disse dage vil det være naturligt om også private flager.

Forøvrigt hedder det at hejse og nedhale flaget, man stryger ikke flaget - det gør man kun, hvis man overgiver sig o.s.v.

I vore gildehaller bruger vi Dannebrogspanen.

På faner skal stangen (ekskl. fanespydet) være ca. to og en halv gang fanens bredde (standerliget).

Den normale længde på fanestænger til skoler, ungdomskorps og foreninger er 250 cm.

Fanesnorene plus kvaster skal være lige så lange som fanedugen.

Det er særligt vigtigt, at faneherolden (FHE) har den naturlige respekt for det hverv, han/hun skal udføre, ligesom det kræver et vist håndelag, en vis fysisk styrke og sikkerhed - der kommer ved, at man kan sine ting - for at den ceremoni det er at føre fanen, rulle den ud og rulle den sammen igen, kan foregå på værdig vis.

Ved gildehallens åbning siger gildemesteren (GM) "Gildehallen er åben, lad os hilse vort flag. Herold før fanen frem". Ved dette påbud tager FHE den sammenrullede

fane fra fanestøtten og går værdigt frem foran højsædet og stiller sig med front herimod, og sætter fanen ved fod. Ved begyndelsen af sidste vers af fanesangen (f.eks. Vaj højt, vaj stolt) løfter FHE fanestangen, således at den peger mod højsædet, og således at fanens sømlinie ikke kommer under vandret, og fanen rulles ud, mens verset synges. Når sangen er færdig, løfter FHE fanen til lodret stilling, og tager den ved fod. Ved at lade faneudrulningen (sammenrulningen) foregå vinkelret på højsædet skjules højsædet mindst muligt.

Ritualmæssigt kan GM ønske fanen sænket for vor dronning/konge eller vort kongehus, inden fanen sættes på plads efter fanesangen. Den kan også sænkes i ærbødighed for vort fædreland. Husk fanesækning er en hyldest som normalt kun tilkommer fædrelandet, vor dronning/konge, vort kongehus (samt fremmede stats-overhoveder). Såfremt GM ønsker fanen sænket, skal han nævne i hvilken anledning det sker, hvorefter FHE sænker fanen og husk, at ved sænkning af fanen må fanens sømlinie ikke komme under vandret, og fanedugen må ikke røre gulvet. Efter en passende tid måske med et blink eller nik fra GM eller efter aftale, tager FHE fanen ved fod, og efter en passende tid - igen måske med et blink/nik - eller ved, at GM siger "Herold, før fanen på plads", - fører FHE den udrullede fane til sin plads i fanestøtten. Fanen og FHE's plads i gildehallen er på kanslersiden.

Den korrekte måde for FHE at behandle fanen på i gildehallen er, at han løfter den ud af fanestøtten ved at fatte med højre hånd lige under fanedugen, og løfte fanen lodret op samtidig med, at han/hun med venstre hånd griber om fanestangen ca. i bæltehøjde, fuldender løftet og derefter i denne stilling med fanen støttet mod højre skulder går frem i passende afstand foran højsædet, og derefter gør front mod højsædet og træder an, ved at fanestangen støttes mod gulvet ved den udvendige side af højre fod. Fanen skal stå lodret og støttes mod højre skulder.

Det skulle vel være overflødigt at nævne, at fanesangen ikke må begyndes før FHE har indtaget nævnte stilling.

Sækning af fanen, der udgår fra den beskrevne "træd-an stilling" udføres ved, at højre hånd løfter fanen lodret op, samtidig med at venstre hånd fører den nederste ende af fanestangen over på venstre side af kroppen, samtidig med dette drejer FHE sig således, at hans højre side vender mod højsædet alt imens højre hånd dirigerer, at fanestangen så vidt muligt er vandret og peger vinkelret på højsædet, så fanedugen hænger lige ned uden at røre gulvet, og uden at denne dækker højsædet.

Når fanen rulles ud og sammenrulles skal alle, så vidt det er muligt for stoleopstilling i gildehallen, gøre front mod fanen.

Ved gildehallens lukning foretages en sammenrulning af fanen, og der synges en fanesang (f.eks. Fra himlen er du faldet), mens dette foregår.

Når fanen er sammenrullet tager FHE den ved fod et øjeblik, inden han/hun fører

den på plads i fanestøtten. Først når dette er sket, bør GM gå videre i den ritualmæssige tekst og lukke gildehallen.

I det hele taget gælder det om, at gildehallen gennemføres i et roligt og afdæmpet tempo.

Hvert år på Valdemarsdag, den 15. juni, finder der landet over uddeling af faner og flag sted. Det er Danmarks-samfundet der efter ansøgning uddeler disse. Vi har i Aalborg en smuk tradition, idet denne uddeling foregår i Helligåndsklosterets gård ved, at alle de "gamle" faner møder frem for at hilse de nye faner velkommen. Det starter kl. 18.45, hvor byens forskellige ungdomskorps og foreninger med faner samles, og byens forskellige musikkorps spiller på skift. Kl. 19.00 begynder uddelingen af faner og flag, hvilket varer ca. 25 minutter. Herefter stilles der op til en march gennem Aalborgs gader med faner og musikkorps. Marchen ender i Budolfi Kirke, hvor der holdes en kort gudstjeneste. En smuk tradition, som har stor tilslutning i Aalborg, og som vel burde have en større udbredelse.

Støtter du forøvrigt Danmarks-samfundet ved at købe deres små flag på Valdemarsdag?... Hjælper du med at sælge flagene? Danmarks-samfundet har brug for al den hjælp og støtte, der kan gives dem - en værdig sag for gildebrødre.

Vil du vide mere om vort flag og brugen heraf, kan du skrive eller ringe til:

Danmarks-samfundet,
Gothersgade 137
1123 København K, tlf. (01) 12 41 71

De har en pjece, der hedder "Sådan bør man bruge Dannebrog".

Jørgen Orlien, 12. Sct. Georgs Gilde i Aalborg

Kilder: Pjecen "Sådan bør man bruge Dannebrog"
Håndbog om gildehaller
Forskellige leksika



REDAKTIONEN



Kig-ki! Ungdom er fuld af Fut,
men blottet for Omtanke.

REDAKTIONEN

Redaktionen har med glæde konstateret, at vi nu modtager mere eller mindre konstant 40 af landets 72 gildeblade. De "nye" gildeblade er BALGILD 1. 2. Ballerup, EKKOET Randers, NYT 1. 2. 3. Helsingør, RØDSPÆTTEN 2. Frederikshavn, STAGEN 14. København, SVÆRDET Gentofte. En tak til disse blades redaktioner med håbet om, at vi fortsat må modtage bladene, da vi som tidligere nævnt bl.a. der igennem modtager en god inspiration.

Redaktionen fortsætter med at opfordre de enkelte ledelser til at gøre netop jeres redaktion opmærksom på IMPULS' eksistens, samt at vi - IMPULS' redaktion - gerne modtager et eksemplar af netop jeres blad hver gang det udsendes for der igennem at få så stor en kontaktflade som muligt - til gensidig glæde og inspiration.

REDAKTIONEN

Næste nummer af IMPULS udkommer 1. februar 1980, og indlæg/artikler hertil bedes være redaktionen i hænde senest torsdag den 27. december 1979.

HØR, HVOR HERLIGT SANGEN TONER

Mel.: Som en rejselysten flåde.

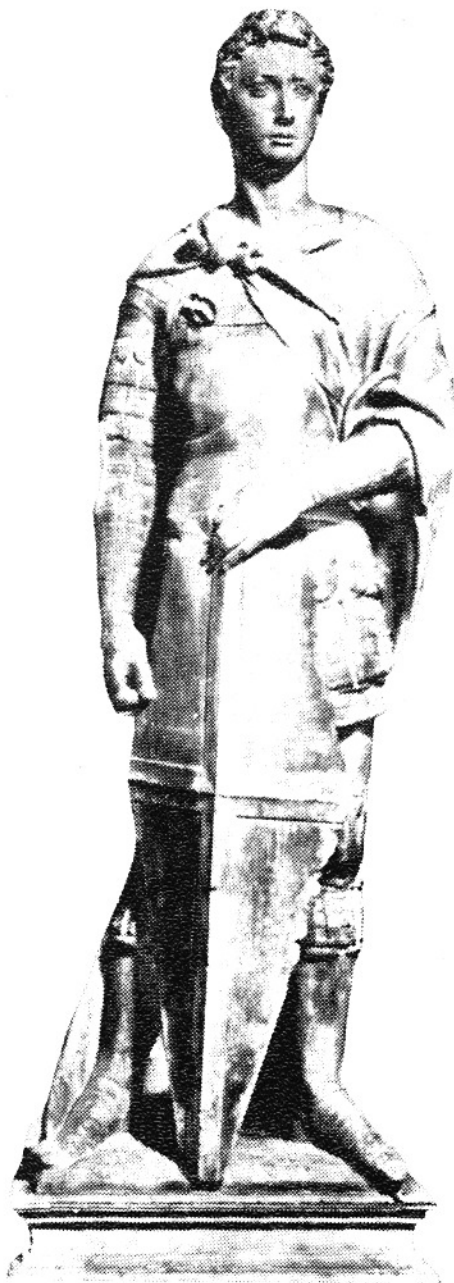
Hør, hvor herligt sangen toner
over Danmarks grønne vang.
Under bøges lyse kroner
lyder højt og klart vor sang.
Syng kun af dit fulde bryst.
Blå er morgenlandets kyst,
dug i græsset perler,
og den svale morgenluft
mættet er med blomsterduft
af viol og snerler.

Syng, når morgensolen stiger
ind igennem verdens port.
Over jordens fagre riger
drager nattemørket bort.
Syng på mark og vej og sti,
syng dig glad og syng dig fri
fyld med sang dit hjerte.
Syng i stille sommerkvæld.
Sang er glædens kildevæld,
stiller sorg og smerte.

Syng, når morgentågen letter
over havets friske blå,
og når over Danmarks sletter
store, hvide skyer gå.
Syng, når dagens sidste skær
dør bag fjerne skoves træer,
som i dug sig bade.
Syng som morgenglade vind,
syng jert livsmod i hvert sind.
Syng de andre glade.

Gråbroder, alias Poul Clausen,
4. Sct. Georgs Gilde i Aalborg

SYMBOLET



Afbildede Sct. Georgs statue har redaktøren fundet som afklip fra et "kort" i Aalborg-gildernes bibliotek. På kortets bagside står følgende oversat fra italiensk:

Sankt GEORG, (Donatello). Befinder sig i Orsanmichele, Firenze. Han er protektor for verdensspejderorganisationen. Den 23. april hvert år på Sct. Georgs dag fester spejdere og førere fra hele verden. Det er sædvane, at gamle spejdere og førere giver deres førstefødte navnet GEORG. Vi vil gerne, at alle spejdere "GEORG"er eller sønner af spejdere eller ikke spejdere, som bærer navnet kommer med os rundt om alteret ved Sct. Georgs festen, som i år vil blive celebreret af hans eminence kardinal Traglia i Manziana skoven, søndag den 25. april kl. 12.00. Til hver "GEORG" vil Branca Lupetti have den glæde at give en rød rose til at bære på hjertet.

Regionalkommisæren. Rom, den 21. april 1965.

Samme statue findes afbildet i Johannes Hagemanns SCT. GEORG - faglig læsning nr. 259, trykt i 1953. Under billedet står følgende tekst:

Donatello. St. Georg. Firenze.

Biskoppen er blevet til soldat. Karl Madsen skriver i sin bog Billedkunsten om denne statue, at han "i sine, enkle, klare, faste omridslinier er den unge renessances mest veltalende og virkningsfulde figur, kunstens mesterligste skildring af en helstøbt heltesjæls mod og trods". Og stolt er han. Uden angst, urokkelig, står han på skrævende ben, våbenløs, men i fuld rustning. Hænderne hviler på det korsmærkede skjold. Hovedet knejser. Med rynkede bryn ser han dristigt imod fjenden. Sejren er ham sikker.